

Arrest

nr. 288 839 van 12 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd mevr X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2022, daarbij wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd mevr. X.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché I. SNERYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 22 februari 2021, dient op 23 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 28 mei 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 17 oktober 2022.

1.3. Op 19 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 20 december 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart een etnische Pashai te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Je bent afkomstig uit het dorp Sarjan in het district Kuz Kunar van de provincie Nangarhar.

Jouw vader en zijn vier neven deelden een stuk grond in Katasang dat ze samen hadden geërfd van jouw grootvader en de vader van deze neven, M. genaamd. De grond werd na het overlijden van uw grootvader en M. nooit officieel verdeeld tussen jouw vader en zijn neven. Lange tijd voor jouw vertrek werd een kanaal aangelegd waardoor de grond gemakkelijker te irrigeren was. Tot kort voor jouw vertrek heeft niemand ooit iets gedaan op die gronden. Zowel jouw vader als zijn neven hadden reeds veel eigen landbouwgronden. Kort voor jouw vertrek was jouw vader van plan om een stuk van de grond te bewerken en moest deze uiteindelijk toch verdeeld worden tussen alle partijen. Jouw vader was van mening dat hij het recht had op het goede stuk van de grond. Zijn neven wilden dat stuk voor zichzelf hebben. Deze neven waren machtig en hadden banden met de taliban. Zij spioneerden in de regio en gaven informatie over personen die linken hadden met de overheid aan de taliban waarna deze personen vermoord werden.

Er werd een jirga georganiseerd maar de dorpsouderen durfden niets te beslissen tegen het belang van deze neven van jouw vader in. Zij zeiden dat jullie dit zelf moesten oplossen. Je vader diende een klacht in bij de overheid maar deze lieten weten hem niet kunnen helpen. Op een dag was jouw vader samen met zijn vier neven op de grond. De vier mannen waren gewapend. Er ontstond een discussie tussen hen. Jouw vader sloeg een van hen waarna zij jouw vader hebben doodgeschoten. Dorpelingen kwamen ter plaatse en namen jouw vader naar het ziekenhuis, waar hij overleed.

De volgende dag werd je vader begraven. Jullie waren bang dat deze neven jou ook zouden vermoorden. Jullie bleven die week thuis wonen. Jullie kregen veel bezoek. Na een week verhuisden jullie naar jouw oom aan moederskant in het dorp Atawar.

Op een dag wanneer je naar school ging zag je dichtbij de school een wagen staan waarin de neven van jou vader zaten. Plots liepen zij achter je aan waarna je begon te schreeuwen. De andere kinderen begonnen ook te schreeuwen waarna de schooldirecteur naar buiten kwam. Jouw ontvoerders vluchtten weg. De directeur bracht je weer naar uw oom die vervolgens jouw reis uit Afghanistan regelde.

Je vertrok eind 2020 of begin 2021 uit Afghanistan en kwam op 23 februari 2021 in België aan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Uit jouw verklaringen blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Conventie van Genève of dat je er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, van de Vreemdelingenwet.

Je verklaringen over jouw problemen met de neven van jouw vader zijn vaag, weinig overtuigend en weinig aannemelijk waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan jouw vluchtrelaas.

Vooreerst valt het op dat je op het CGVS verklaart dat de neven van jouw vader banden met de taliban hadden. Zij zouden voor hen spioneren en informatie geven over leden van de overheids- en veiligheidsdiensten, waarna deze werden vermoord (CGVS, p. 17). Op de DVZ haal je echter nergens aan dat deze neven banden hebben met de taliban en ervoor zorgden dat mensen uit de regio met linken met de overheid vermoord werden. Dit is nochtans bezwaarlijk een detail. Gevraagd waarom je dit niet hebt vermeld op de DVZ zeg je dat je ten tijde van dit interview op de DVZ niet zeker was of zij al dan niet bij de taliban zaten. Je verklaart vervolgens dat het niet ter sprake is gekomen (CGVS, p. 24). Dit kan niet overtuigen. Je verklaart immers dat het in het dorp geweten was dat deze neven voor de taliban werkten en machtig waren en dat men dan ook bang voor hen was (CGVS, p. 14, en 17). Dat je op het CGVS plots aanhaalt dat deze neven spioneerden voor de taliban waarna hun slachtoffers vermoord werden maar hier niets over zegt op de DVZ geeft jouw verklaringen een gemaakte indruk. Dit is des te opmerkelijker daar je bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS spontaan aangeeft dat je er zou hebben verteld dat je via Pakistan en Duitsland bent gereisd maar dat dit niet werd genoteerd (CGVS, p. 2). Je had geen andere opmerkingen over dit interview (CGVS, p. 3). Je wordt verder gevraagd of je alle belangrijke zaken hebt kunnen aanhalen aangaande jouw problemen tijdens dit interview waarop je bevestigend antwoordt (CGVS, p. 3). Dat je later in dit persoonlijk onderhoud dan plots dergelijke belangrijke informatie aanhaalt aangaande jouw problemen in Afghanistan maakt dat er ernstig getwijfeld kan worden aan jouw vluchtrelaas.

Het is voorts zeer vreemd dat je verklaart dat je na de moord op jouw vader vreesde om zelf vermoord te worden door de neven van jouw vader maar dat jullie nog een week gewoon thuis hebben verbleven (CGVS, p. 24 en 25). Je zegt in dit verband dat mensen in geval van een vijandschap altijd denken dat kinderen groter kunnen worden en hen iets zouden kunnen aandoen en dat het de gewoonte is dat ze jouw zouden vermoorden (CGVS, p. 25 en 27). Gevraagd waarom jullie toch nog thuis bleven wonen, hoewel jullie dachten dat deze neven jullie iets zouden aandoen, zeg je dat die neven tijdens die week niets konden doen omdat er veel mensen op bezoek kwamen bij jullie (CGVS, p. 25). Dit is opmerkelijk. Dat jullie zich veilig zouden achten voor deze neven, voor wie de mensen en de dorpsouderen in de regio bang zijn, en die jouw vader zomaar hebben doorgeschoten na een ruzie, louter omdat jullie veel bezoek kregen, is weinig aannemelijk.

Het is verder zeer opmerkelijk dat je onder deze imminente dreiging van deze neven – jullie doken uiteindelijk toch onder bij jouw oom – toch nog naar school bleef gaan, waar er uiteindelijk een ontvoeringspoging plaatsvond. Gevraagd waarom je nog naar school bleef gaan in deze omstandigheden zeg je het volgende: “ik dacht kijk ze hebben de papa gedood, maar zij zullen ons met rust laten” (CGVS, p. 26). Dit valt echter niet te rijmen met jouw verklaringen over de gewoonte in je land om de jongens in een familie te vermoorden uit vrees dat zij anders wraak zouden nemen en over jullie vrees dat deze neven jullie dan ook wilden vermoorden, en evenmin met jullie verhuis naar jouw oom. Je wordt hierop gewezen en nogmaals gevraagd waarom je nog naar school bleef gaan waarop je louter meegeeft dat je toch moeilijk de hele tijd thuis kon blijven en dat je verder moest met je leven (CGVS, p. 26). Deze verklaringen zijn weinig overtuigend.

Verder doen jouw verklaringen over de handelwijze van de neven van je vader ernstige vragen oproepen. Zo verklaar je dat je naar school kwam en aan de school deze neven zag. Ze kwamen achter je aan gelopen maar omdat jij en de andere kinderen begonnen te schreeuwen en de schooldirecteur naar buiten kwam zijn je belagers meteen gevlucht (vragenlijst CGVS, vraag 5 en CGVS, p. 14, 15). Het is uiterst vreemd dat jouw ontvoerders deze school met kinderen uitkiezen als plek om jou te ontvoeren maar dan plots halsoverkop vluchten wanneer deze zelfde kinderen beginnen te schreeuwen vanwege hun ontvoeringspoging en de schooldirecteur naar buiten kwam. Gevraagd waarom ze deze plek uitkozen, en geen plek die veiliger was voor hen, zeg je dat ze niet wisten waar jullie waren en dat de school de enige plek was waar ze zouden hebben kunnen denken dat je te vinden zou zijn (CGVS, p. 26). Dit is weinig overtuigend. Zeker gezien er, naast de kinderen en de schooldirecteur, ook nog eens een politiepost dichtbij de school was gelegen (CGVS, p. 26). Je herhaalt jouw antwoord louter nogmaals wanneer opnieuw gevraagd wordt naar deze vreemde plek voor de ontvoerder om hun plannen uit te voeren (CGVS, p. 26). Dat de ontvoerders deze school zouden uitkiezen voor hun ontvoeringsplannen maar dan

plotsklaps wegvluchtten voor de aanwezige kinderen en de schooldirecteur houdt maar weinig steek en doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van jouw vluchtrelaas.

Het is ook vreemd dat je verklaart dat ze jou willen vermoorden, zoals het de gewoonte is in je land in dergelijke conflicten, omdat ze bang zijn dat je wraak zou nemen, maar dat ze zich louter meer problemen op de hals halen door je te trachten te ontvoeren. Gevraagd waarom ze jou wilden ontvoeren herhaal je dat ze bang waren dat je wraak zou nemen en dat je de grond zou terugnemen (CGVS, p. 26). Nogmaals gevraagd waarom ze jou dan wilden ontvoeren – iets dat hun doel toch geenszins dient, of toch minstens enkel bemoeilijkt – in plaats van je te vermoorden, geef je aan dit niet te weten en voeg je toe dat ze je misschien wilden ontvoeren om u in het geheim te vermoorden zodat de mensen hen de schuld niet konden geven (CGVS, p. 26). Dit is niet overtuigend. Het houdt maar weinig steek dat deze mannen jou plots zouden willen ontvoeren. De vaststelling dat je hier geen enkele verklaring voor weet te bieden doet verder twijfelen aan jouw vluchtmotieven.

Het is ook vreemd dat er in de week dat je bij jouw oom woonde niets gebeurd is (CGVS, p. 25). Deze neven van jouw vader waren spionnen van de taliban die een vrouw met haar twee zonen zochten, die slechts verderop in een buurdorp – zie kaart Nangarhar – plots kwamen wonen bij jouw oom. Het kan dan ook verwacht worden dat, indien die neven je wilden vermoorden, zij jullie toch gemakkelijk zouden hebben kunnen lokaliseren bij jouw oom. Gevraagd waarom ze jullie nooit bij jouw oom zijn komen zoeken zeg je dat ze geen problemen hadden met jouw oom, dat ze niet tot bij zijn huis konden komen en dat ze je buiten ergens wilden vermoorden of ontvoeren (CGVS, p. 27). Deze vage verklaringen zijn geen overtuigende uitleg voor de vaststelling dat jullie geen problemen kenden in de week dat je bij jouw oom woonde. Je wordt dan nog gevraagd waarom ze niet tot bij jouw oom konden komen maar je kan louter meegeven dat ze toen nog geen officiële positie bekleedden (CGVS, p. 27). Deze verklaringen overtuigen niet.

Het is ook merkwaardig dat er tot enkele maanden voor jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS evenmin iets is gebeurd met je familie die nog steeds bij jouw oom woont (CGVS, p. 7 en 8). Gevraagd dit te verklaren zeg je louter dat je in het geheim was vertrokken en dat ze niet wisten waar jouw familie was (CGVS, p. 27). Dat de neven van jouw vader, die als spionnen voor de taliban werkten, tot recent nooit zouden hebben geweten dat jouw familie bij jouw oom in een dorp verderop woont is weinig aannemelijk. Je wordt erop gewezen dat die neven van jouw vader spionnen van de taliban waren en dan ook aangenomen kan worden dat zij je familie toch gemakkelijk zouden hebben kunnen lokaliseren bij je oom en nogmaals gevraagd te verklaren waarom er in al die tijd nooit iets gebeurd is – jouw broers waren volgens de gewoonten in je land toch ook een doelwit – maar je herhaalt louter dat ze niet wisten waar jouw familie woont. Gevraagd hoe deze neven van je vader na meer dan anderhalf jaar plots bij uw oom zijn uitgekomen – gedurende al die tijd lieten ze die oom blijkbaar ongemoeid – kan je louter meegeven dat “ze nu eigenlijk de info hebben dat ze eventueel daar zijn” (CGVS, p. 28). Dat ze jouw oom gedurende al die tijd met rust lieten, hoewel deze vanzelfsprekend een mogelijk onderduikadres voor jouw familie kon betekenen, en je over deze plotse problemen na meer dan anderhalf jaar louter kan zeggen dat ze plots informatie hadden dat je familie “eventueel” daar kon zijn overtuigt geenszins. Je verklaringen over deze problemen sinds je vertrek doen verdere twijfels rijzen aangaande jouw vluchtmotieven.

Je verklaart verder dat de neven van je vader nu wel weten waar je familie woont en bij hen zijn langs geweest (CGVS, p. 27). Dit gebeurde een eerste keer een tweetal maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS en een tweede keer een kleine maand later (CGVS, p. 7 en 8). Het is echter opmerkelijk dat ze na zolang jouw familie eindelijk hebben gelokaliseerd maar dat zij enkel twee keer zijn langsgekomen. Gevraagd om hierover te vertellen geef je het volgende oppervlakkige antwoord: “ze zijn binnen geweest, hebben huis gecontroleerd vonden mama en broers niet daar, en dan zijn ze gewoon terug vertrokken” (CGVS, p. 7). Dergelijke vage verklaringen over de problemen van jouw familie nadat jouw belagers hen uiteindelijk hebben weten te benaderen zijn geenszins overtuigend. Gevraagd waarom er iets anders is gebeurd nadat ze jouw familie hebben weten vinden zeg je in dit verband dat je oom hen zei dat ze verkeerde informatie hadden wat betreft jouw moeder en broers (CGVS, p. 27). Deze oppervlakkige verklaringen doen verder twijfelen aan deze beweerde problemen met de neven van je vader.

Het is ook opmerkelijk dat de neven van je vader jouw familie hebben weten te vinden maar dat jouw moeder en broers nog altijd bij je oom wonen. Gevraagd waarom zij niet elders onderdak hebben gezocht zeg je louter dat ze geen andere keuze hadden en dat je oom hen helpt door hen af en toe ergens anders onder te brengen (CGVS, p. 28). Dat je familie nog steeds bij je oom woont, hoewel de neven van je vader

hen al enkele malen daar zijn komen zoeken, en je hier louter over kan zeggen dat ze geen andere keuze hadden – u had nog andere familie – roept verdere vragen op aangaande jouw beweerde vluchtmotieven.

Ook over de moord op jouw vader komen je verklaringen weinig doorleefd over en kunnen dan ook niet overtuigen. Zo verklaar je, onder meer tijdens jouw vrije relaas, over dit incident dat jouw vader en zijn neven in discussie geraakten, dat ze begonnen te vloeken, dat jouw vader hen geslagen had en dat ze hem vervolgens hebben doodgeschoten (CGVS, p. 14 en 23). Deze gedetailleerde informatie over hoe het er aan toe ging op het moment dat uw vader werd doodgeschoten is opvallend. Immers verklaar je dat er behalve je vader en zijn neven niemand anders aanwezig was daar (CGVS, p. 24 en 25). Mensen hadden de schoten gehoord en kwamen vervolgens toegesnel (CGVS, p. 25). Dat er niemand aanwezig was op dat moment en er pas mensen toekwamen nadat ze de schoten hadden gehoord valt moeilijk te rijmen met jouw vrije relaas waarin u vertelt dat er een discussie was begonnen tussen jouw vader en zijn neven, dat ze begonnen te vloeken, dat uw vader hen geslagen had en dat ze hem vervolgens hadden neergeschoten. Gevraagd om dit te verklaren zeg je dan dat de neven van jouw vader zelf tegen de dorpingen hadden verteld dat je vader met hen in discussie was gegaan en hen had “aangevallen” (CGVS, p. 25). Dat je tijdens jouw vrije relaas het incident beschrijft alsof er getuigen bij waren maar later, na verschillende bijvragen hierover, blijkt dat er geen getuigen waren doet jouw verklaringen gemaakt overkomen. De loutere stelling achteraf dat de neven van je vader aan de dorpingen hadden gezegd dat er een discussie was en dat je vader hen had “aangevallen” kan deze vaststelling niet meer rechttrekken.

Dit blijkt des te meer wanneer gevraagd wordt van wie jullie uiteindelijk deze informatie hebben. Gevraagd hoe jouw moeder – van wie jij het hoorde (CGVS, p. 14) – deze informatie over het verloop van dit incident te weten kwam zegt u: “de dorpingen”. Gevraagd wie je daar precies mee bedoelt kan je echter geen bijkomende informatie geven en zeg je louter dat je moeder dit niet heeft gezegd maar dat het verschillende mensen van je dorp waren (CGVS, p. 25). Dat je geen enkele informatie kan geven over wie jullie op de hoogte bracht van de gebeurtenissen op het veld waarbij jouw vader neergeschoten werd komt weinig doorleefd over. Er kan immers verwacht worden dat je hier voldoende interesse naar zou tonen, en toch zou hebben gevraagd en je zou hebben geïnformeerd bij je moeder over alles dat er is gebeurd en alles dat ze wist. Je loutere stelling dat je moeder niet zou hebben gezegd wie haar op de hoogte bracht is niet overtuigend.

Jouw verklaringen over het ontstaan en verloop van dit grondconflict zijn voorts ook vaag en weinig overtuigend. Je verklaart dat er al die jaren nooit iets met die grond in Katasang gedaan werd (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom niemand iets met die grond deed zeg je: “Die grond lag daar gewoon, ik weet niet waarom, omdat we beiden veel grond hadden”. Plots wilde je vader de grond dan toch gebruiken (CGVS, p. 19). Wanneer u echter opnieuw gevraagd wordt waarom niemand die grond wilde gebruiken in de jaren daarvoor – opeens besliste jouw vader deze toch maar te gebruiken – zeg je dan plots dat die dichtbij een berg lagen en moeilijk te irrigeren was. Er werd een kanaal aangelegd waardoor die grond plots wel kon worden verbouwd (CGVS, p. 19). Dat je eerst verklaart niet te weten waarom deze grond al die jaren ongebruikt was maar later plots wel een specifieke verklaring hiervoor geeft komt weinig consistent of doorleefd over. Gezien deze grond de reden is van jouw vertrek uit Afghanistan en van de moord op jouw vader kan verwacht worden dat je consistente verklaringen over deze grond aflegt.

In dit verband is het ook opmerkelijk dat je eerst verklaart dat de neven van jouw vader geen plannen hadden met deze grond maar dat dit niet wilde zeggen dat ze die grond zomaar aan iemand anders zouden geven (CGVS, p. 21). Later in jouw antwoord op dezelfde vraag zeg je dan weer plots dat ze van plan waren een huis te bouwen op dat stuk grond (CGVS, p. 21). Door deze plannen voor dat huis was de discussie over de grond, die jouw vader zelf wilde verbouwen, zelfs begonnen (CGVS, p. 21). Ook deze verklaringen komen maar weinig consistent over.

Het is voorts opmerkelijk dat jouw vader dit conflict zo op de spits dreef. Immers verklaar je dat hij die grond niet nodig had om hij genoeg eigen gronden had – hij had reeds elf velden (CGVS, p. 12 en 19). Het kanaal waardoor de grond bewerkbaar werd was ook al lange tijd voor uw vertrek gebouwd – in informatie wordt melding gemaakt van een kanaal in Kuz Kunar, dat gebouwd werd door de Japanner Nakamura, en dat dateert van 2010 (CGVS, p. 19). Dat jouw vader kort voor uw vertrek plots dit conflict met deze mannen begint en blijft doordrijven is dan ook opvallend, zeker gezien deze mannen spionnen van de taliban waren die betrokken waren bij moorden op verschillende mensen in de regio (CGVS, p. 17). Ook de dorpsouderen durfden zich tijdens de jirga niet tegen deze neven uit te spreken uit vrees voor represailles. Zij zeiden dat ze vermoord zouden kunnen worden indien ze jullie kant zouden kiezen (CGVS, p. 14 en 20). Gevraagd waarom je vader dat stuk grond, gezien de omstandigheden, dan niet

gewoon liet voor wat het was zeg je dat gronden belangrijk zijn in uw land (CGVS, p. 24). Hoewel dit zeker kan aangenomen worden verklaart dit niet waarom jouw vader zijn leven riskeerde voor een stuk grond dat hij nooit eerder had bewerkt en ook niet nodig had. Je wordt nogmaals gevraagd dit te verklaren maar je geeft geen bijkomende informatie en kan louter herhalen dat je vader altijd met zijn andere gronden bezig was, dat hij dan die grond in Katasang kon bewerken – door dat nieuwe kanaal – en dat het zijn recht was (CGVS, p. 24). Deze verklaringen over waarom je vader zijn leven riskeerde voor dat stuk grond dat hij voordien nooit nodig had zijn maar weinig overtuigend.

Gevraagd wat zijn plan dan was om ernstige problemen te vermijden indien hij deze machtige talibanspionnen zou blijven tegenwerken zeg je dat hij het niet had verwacht dat ze hem zouden vermoorden. Nogmaals erop gewezen dat hij toch ernstige problemen kon verwachten indien hij deze machtige mannen zou blijven dwarsbomen en gevraagd wat je vader dan precies van plan was om dergelijke problemen te vermijden antwoord je louter dat het zijn goed recht was en dat hij gewoon wilde blijven proberen tot hij zijn recht zou krijgen (CGVS, p. 23). Dit is maar weinig overtuigend. Temeer daar je ook niets concreet kan zeggen over hoe hij zijn recht zou proberen te verkrijgen. Immers wilden de dorpsouderen hem niet helpen. Ook de overheid gaf te kennen hem niet te kunnen helpen (CGVS, p. 14). Je wordt gevraagd wat je vader dan nog van plan was met betrekking tot deze grond maar je kan slechts meegeven dat hij in discussie is gegaan en een van een slag heeft gegeven waarna hij vermoord werd (CGVS, p. 23). Nogmaals erop gewezen dat niemand hem wilde helpen en gevraagd wat hij dan zou doen om de grond in handen te krijgen zeg je louter dat hij het niet heeft gezegd en voegt vaagweg toe: “volgens mij was hij van plan om voor zijn grond te vechten om zijn deel te krijgen maar het was van het begin al misgelopen en hadden papa gedood” (CGVS, p. 23). Nogmaals gevraagd op welke manier jouw vader dit stuk grond nog in handen zou trachten te verkrijgen zeg je: “gewoon blijven zeggen het is mijn grond, ik wil het niet aan u geven” en “gewoon op zijn eigen die gronden nemen” (CGVS, p. 23). Dat je hier niets concreet over weet te zeggen komt maar weinig doorleefd of overtuigend over.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat je dit grondconflict met de neven van je vader niet aannemelijk kan maken.

Jouw advocaat voegt op het einde van het persoonlijk onderhoud nog toe dat de mogelijkheid op verwestering dient te worden beoordeeld (CGVS, p. 29). Zij haalt hierbij geen concrete elementen aan die betrekking zouden hebben op jouw persoonlijke situatie. Ook jijzelf brengt doorheen je persoonlijk onderhoud geen elementen aan waaruit zou blijken dat je dermate vervreemd zou zijn van de Afghaanse maatschappij dat een terugkeer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou uitmaken. Gevraagd naar andere problemen in Afghanistan verwijst je slechts naar de algemene veiligheidssituatie. Gevraagd of de machtsovername door de taliban nog een andere impact heeft op jouw persoonlijke situatie in Afghanistan, los van de problemen met de neven van jouw vader, zeg je van niet en verwijst je louter opnieuw naar bovenstaande problemen (CGVS, p. 28). Je wordt nog gevraagd of je nog iets toe te voegen hebt voordat het persoonlijk onderhoud beëindigd wordt maar je geeft aan van niet. Indien je daadwerkelijk dermate vervreemd zou zijn van de Afghaanse maatschappij en je onmogelijk nog zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan heersende normen en waarden kan verwacht worden dat je dit daadwerkelijk zou aangeven. Uit bovenstaande blijkt dat je daar ook voldoende kansen toe hebt gekregen.

Voorts zijn er ook geen elementen in uw dossier die zouden kunnen wijzen op een verregaande vervreemding van de Afghaanse samenleving. Je bent twee jaar geleden, rond oktober 2020, vertrokken uit jouw land wanneer je veertien jaar was. Tot dan heb je altijd in Afghanistan gewoond. In mei 2021 gaf je op de DVZ, gevraagd naar welke talen je allemaal in mindere of meerdere mate kan spreken, aan slechts Pashtoe en Pashai te kunnen spreken (verklaring betreffende procedure). Dit wijst er bezwaarlijk op dat jouw leven sinds je vertrek zich in gevorderde mate buiten de Afghaanse gemeenschap zou hebben afgespeeld. Het gegeven dat je twee jaar geleden uit je land bent vertrokken is louter op zich geen aanwijzing van een vervreemding van de maatschappij en de normen en waarde waarnaar je jouw hele leven tot op dat moment had gericht.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city

[.pdf](#)) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan**:

Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern

ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_AfghanistanKey_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te

garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij meent dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

M.b.t. het grondconflict wijst hij erop dat hij goed heeft kunnen uitleggen aan wie het stuk grond toebehoorde en hoe het tussen zijn vader en neven van zijn vader had moeten worden verdeeld. Hij herinnert eraan dat hij slechts vijftien jaar was toen hij Afghanistan verliet en dat zijn verklaringen, gelet op zijn leeftijd, duidelijk zijn. Hij wordt ten onrechte verweten dat hij niet concreet kan uitleggen welke stappen zijn vader ondernomen heeft teneinde zijn recht op de grond te doen gelden nu hij, hoewel hij slechts veertien jaar was, wel degelijk heeft aangegeven dat zijn vader een bijeenkomst (*jirga*) had belegd, dat hij vervolgens naar het district was gegaan om een klacht in te dienen en dat hij bovendien kon uitleggen wie er op die vergadering aanwezig was. Hij heeft verder ook uitgelegd dat, omdat het geschil tijdens die vergadering niet kon worden opgelost, zijn vader besloten had om een klacht in te dienen. Zijn vader was inderdaad niet van plan om zijn leven te riskeren voor een stuk grond, maar wilde slechts zijn rechten ten aanzien van zijn neven laten gelden.

Verder stelt hij dat hij in staat was om een groot aantal elementen aan te voeren die betrekking hebben op de eigendom van de grond en het daaruit voortvloeiende geschil. Hij legt uit dat het in Afghanistan gebruikelijk is dat het bezit van een document volstaat om de eigendom over de grond te bewijzen. Hij preciseert hierbij dat artikel 18 van de wet "on land management affairs" een lijst van documenten bevat die de eigendom van een grond kunnen aantonen en in een procedure voorziet dat de hoven en rechtbanken in Afghanistan in staat stelt om een officiële titel af te geven op basis van een eigendomsakte die toebehoort aan de oorspronkelijke eigenaar, in dit geval zijn grootvader. Hij meent dat zijn verklaringen wel degelijk geloofwaardig zijn en dat hij veel details kon verstrekken over het geschil. Het is volgens zijn verklaringen goed mogelijk dat dorpelingen aanwezig waren tijdens het geschil. Hij wijst er nog op dat hij zijn best heeft gedaan om de omstandigheden van het overlijden van zijn vader te achterhalen teneinde zijn relaas geloofwaardig te maken.

Waar het niet geloofwaardig wordt geacht dat hij ondanks zijn vrees voor zijn neven, nog een week thuis is kunnen blijven en nog naar school is kunnen gaan, merkt hij op dat hij heeft verklaard dat veel mensen hen thuis bezochten, waardoor het moeilijk was voor de neven om hen aan te vallen. Bovendien is het logisch dat zijn neven hierover eerst hebben nagedacht daar er in de islam een groot respect is voor de

doden. Hij wijst erop dat hij heeft verklaard dat hij ten tijde van zijn interview bij de DVZ nog niet wist dat zijn neven voor de taliban werkten.

Hij ging er ook van uit dat de problemen van de baan waren omdat zijn vader al was vermoord, maar werd zich bewust van het gevaar, toen hij bedreigd werd aan de schoolpoort. In dit verband kan hem louter een gebrek aan voorzichtigheid en onderscheidingsvermogen worden verweten.

Omdat zijn neven niet wisten waar zijn oom woonde, maar wel waar hij naar school ging, hadden zij enkel daar de kans om hem te vinden. Hij kan enkel maar speculeren over de reden waarom zij besloten om op een openbare plaats actie te ondernemen. Waar de commissaris-generaal geen geloof hecht aan het feit dat de neven van zijn vader niet wisten dat hij bij zijn oom ondergedoken zat, betreft dit wederom een veronderstelling. Het is niet omdat zij spionnen waren, dat zij van elke inwoner van het dorp weten waar diens huis is gelegen. Hij verwijt de commissaris-generaal verkeerde conclusies te trekken.

Hij betoogt verder dat hij per schrijven van 2 december 2022 aan de commissaris-generaal audiobERICHTEN in het Pashtou heeft overgemaakt. In die audiobERICHTEN legt zijn moeder uit dat het gezin momenteel problemen heeft met de taliban en legt zij uit wat de moeilijkheden zijn waarmee het gezin kampt sinds het vertrek van haar zoon. Hij verwijt de commissaris-generaal hiervan geen melding gemaakt te hebben in de bestreden beslissing.

M.b.t. zijn verwestering wijst hij erop dat hij sedert 2020 in België verblijft en doordrongen is van de westerse cultuur. Uit talrijke algemene verslagen, waaruit hij vervolgens citeert, blijkt volgens hem dat er een aanzienlijk risico van vervolging bestaat voor de uit Europa gerepatrieerde Afghanen die als verwesterd worden beschouwd. Hij besluit dat uit de door hem geciteerde informatie blijkt dat de taliban de uit Europa terugkerende Afghanen doorgaans beschouwen als ongelovigen, spionnen en verraders en dat hun aldus een politieke en religieuze overtuigingen worden toegeschreven, wat volstaat om het bestaan van een vrees voor vervolging vast te stellen.

Voor wat betreft de subsidiaire bescherming, wijst hij erop dat de commissaris-generaal niet betwist dat hij afkomstig is uit Nangarhar. Hij vervolgt dat uit landeninformatie blijkt dat het aantal veiligheidsincidenten weliswaar was afgenomen na de machtsovername door de taliban, maar dat dit van korte duur was. Daarnaast is er sprake van wijdverbreide straffeloosheid voor misdaden. Hij vervolgt dat de secretaris-generaal van de VN op 14 september 2022 een verslag heeft opgesteld over de situatie in Afghanistan en de implicaties daarvan voor de internationale vrede en veiligheid, waarin hij een significant hoog aantal misdaad gerelateerde veiligheidsincidenten in bepaalde provincies, waaronder Nangarhar, constateert. Ook de EUAA stelt volgens hem vast dat de provincie Nangarhar sinds augustus 2021 het voorwerp is van talrijke schendingen van mensenrechten, waarvan zowel de partijen in het conflict als gewone burgers het slachtoffer zijn. Hij betoogt dat, anders dan de commissaris-generaal lijkt te menen, de mate van geweld die de laatste maanden in de provincie Nangarhar is waargenomen, van dien aard is dat zijn loutere aanwezigheid op Afgaans grondgebied een risico van ernstige bedreiging van zijn persoon inhoudt.

Aangaande de humanitaire en sociaaleconomische situatie in Afghanistan stelt hij dat de precare humanitaire situatie het rechtstreekse gevolg is van de gewelddadige overname door de taliban van de democratisch gekozen Afgaanse regering. Verwijzend naar rapporten, arresten van het EHRM en van de Raad, besluit hij dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgend nieuw stuk:

- Bewijs van aangetekende post.

3.2. In het verzoekschrift maakt verzoeker melding van volgende bronnen, waarvan hij tevens de weblinks vermeldt:

- UNDP, Afghanistan Human Development report 2007;
- Law on land management affairs, issue no.1254 date:15th april 2017;
- EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020;
- Refugee Support Network (RSN), After return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan, april 2016, p. 28-29;
- N High Commissioner for Refugees (UNHCR), Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 December 1998;
- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 30 augustus 2019;

- EUAA, Afghanistan Security Situation, août 2022;
- Amnesty International, Afghanistan: The Rule of Taliban: A year of violence, impunity and false promises, 15 août 2022;
- UNHCR, Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan, février 2022;
- Amnesty International, "Afghanistan : un an de violation des droits humains par les Talibans", 15 août 2022;
- ACLED and APW, Tracking disorder during Taliban rule in Afghanistan, 14 avril 2022;
- UNOCHA, Afghanistan: Humanitarian Response Plan 2022, 11 January 2022;
- Report of the Secretary-General on The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, A/77/340-S/2022/692, 14 septembre 2022;
- Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan, A/HRC/51/6, 9 septembre 2022 ;
- Humanitarian Response plan - Afghanistan, Humanitarian Programme Cycle 2022, janvier 2022;
- IRC, « Crisis in Afghanistan: Unprecedented hunger after the conflict », 7 janvier 2022;
- Human Rights Watch, "Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis", 17 mars 2022;
- UNFPA, UNFPA Afghanistan – Humanitarian Appeal 2022, 2022;
- ONU Info, "Afghanistan : face à la crise humanitaire, l'ONU pour un retour de l'aide au développement", 29 août 2022.

3.3. Op 20 april 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan, januari 2023;
- EUAA Afghanistan Security Situation, augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie, 5 mei 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city, augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City, augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022.

3.4. Op 28 april 2023 maakt verzoeker een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- Uitwisseling Whatsapp berichten;
- Vertaling opgenomen bericht gestuurd door de moeder.

Verzoeker legt uit dat zijn neef hem in kennis heeft gesteld van het overlijden van zijn moeder. Hij herinnert eraan dat het CGVS nergens melding maakt van de door hem neergelegde geluidsopnamen. Hij legt uit dat zijn jongere broers momenteel alleen in Afghanistan wonen en op onzekere wijze verzorgd worden door zijn oom, die niet duurzaam voor hen wil zorgen. Zijn jongere broers lopen ook gevaar. Bij terugkeer vreest hij geïsoleerd te zullen worden door de neven van zijn vader.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het asiel- en vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de neven van zijn vader. Omwille van een grondconflict tussen verzoekers vader en diens neven, werd zijn vader doodgeschoten. Na de dood van zijn vader zouden de neven geprobeerd hebben om verzoeker te ontvoeren, waarna hij besloot zijn herkomstland te ontvluchten.

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker te erkennen als vluchteling en baseert hij zich hiervoor op de volgende vaststellingen:

i) Verzoekers verklaringen over zijn problemen met de neven van zijn vader zijn vaag, weinig overtuigend en weinig aannemelijk omdat: (a) verzoeker bij het CGVS aanhaalt dat de neven van zijn vader banden hebben met de taliban, terwijl hij dit bij de DVZ onvermeld liet; (b) het vreemd is dat verzoeker, hoewel hij na de moord op zijn vader vreesde om zelf te worden vermoord, nog een week thuis is gebleven; (c) het zeer opmerkelijk is dat verzoeker, onder de imminente dreiging van die neven, toch nog naar school is blijven gaan.

ii) Verzoekers verklaringen, over de handelwijze van de neven van zijn vader, roepen ernstige vragen op gelet op het volgende: (a) dat de ontvoerders een school zouden uitkiezen voor hun ontvoeringsplannen maar dan plotsklaps wegvluchtten voor de aanwezige kinderen en de schooldirecteur, houdt maar weinig steek; (b) het houdt evenmin steek dat die mannen verzoeker plots zouden willen ontvoeren; (c) het is vreemd dat er tijdens de week dat verzoeker inwoonde bij zijn oom, niets gebeurd is, nu verwacht kan

worden dat, indien de neven hem wilden vermoorden, zij hem gemakkelijk zouden hebben kunnen lokaliseren bij zijn oom, te meer nu zij spionnen waren; (d) dat er tot enkele maanden voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS evenmin iets is gebeurd met zijn familie, die nog inwoont bij zijn oom, is merkwaardig; (e) het is opmerkelijk dat de taliban slechts twee keer zijn langsgesgaan, nadat zij verzoekers familie eindelijk hadden gelokaliseerd en verzoekers verklaringen hieromtrent zijn vaag; (f) dat verzoekers familie nog steeds bij de oom inwoont, terwijl er nog andere familie is, roept verdere vragen op bij verzoekers vluchtmotieven.

iii) Verzoekers verklaringen over de moord op zijn vader overtuigen niet, nu (a) het opvallend is dat verzoeker gedetailleerde informatie levert over hoe het er aan toe ging op het moment dat zijn vader werd doodgeschoten, terwijl er op dat moment niemand aanwezig was; (b) verzoeker in zijn vrije relaas spreekt van aanwezige getuigen, terwijl na verschillende concrete vragen blijkt dat er geen getuigen waren; (c) het weinig doorleefd overkomt dat verzoeker geen informatie kan geven over wie hem op de hoogte bracht van de gebeurtenissen op het veld, waarbij zijn vader werd doodgeschoten.

iv) Verzoekers verklaringen over het ontstaan van het grondconflict zijn vaag en weinig overtuigend; (a) dat hij eerst verklaart niet te weten waarom de grond al die jaren ongebruikt was, maar later plots wel een specifieke verklaring hiervoor geeft, komt weinig consistent of doorleefd over; (b) het is opmerkelijk dat verzoekers vader het conflict op de spits dreef en dat verzoeker geen verklaring kan geven waarom zijn vader zijn leven riskeerde voor een grond die hij nooit eerder had bewerkt of niet nodig had.

v) Er worden geen concrete elementen aangevoerd die betrekking hebben op verzoekers situatie in het licht van de door zijn raadsman op het einde van het persoonlijk onderhoud ingeroepen verwestering. Het loutere feit dat hij twee jaar in België verblijft, wijst er niet op dat zijn leven zich sinds zijn vertrek in een gevorderde mate buiten de Afghaanse gemeenschap zou hebben afgespeeld.

4.3.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en dat op grond daarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, met name zijn beweerde problemen omwille van een grondconflict tussen zijn vader en diens neven en dat er getwijfeld kan worden aan zijn verklaringen aangaande de moord op zijn vader. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Door zich te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van de kern van zijn relaas, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. De Raad stelt vast dat verzoeker immers niet verder komt dan te herhalen wat hij heeft verklaard tijdens het persoonlijk onderhoud en te benadrukken het niet eens te zijn met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Samen met de commissaris-generaal, acht de Raad het uiterst opmerkelijk dat verzoeker, die tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaart dat zijn neven banden hebben met de taliban, hiervan geen melding heeft gemaakt tijdens zijn verklaringen bij de DVZ. Bij de DVZ verklaarde verzoeker, gevraagd om een kort overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, dat zijn vader een conflict heeft over gronden met zijn neven toen ze de grond aan het verdelen waren en dat zijn vader naar aanleiding van dat conflict door zijn neven werd doodgeschoten. Waar hij vervolgens gevraagd werd of hij nog andere problemen heeft gehad met zijn autoriteiten, medeburgers en of hij nog problemen van algemene aard heeft gekend, maakte verzoeker evenmin melding van de band die de neven van zijn vader zouden hebben met de taliban (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst, punt 3.5 en 3.7). Dat verzoeker dergelijk belangrijk aspect van zijn asielrelaas onvermeld liet bij de DVZ, doet reeds op ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Bovendien biedt verzoeker hiervoor geen dienstige verantwoording, waar hij voorhoudt dat hij dit pas later had vernomen van zijn moeder (NPO, p. 17) en dit pas duidelijk is geworden na de machtsovername (NPO, p. 24). Dergelijke uitleg strijdt bovendien met zijn overige verklaringen, waar hij aangaf dat de malek tijdens de *jirga*, die werd georganiseerd naar aanleiding van het geschil over de grond, bang had om een kant te kiezen omdat de neven banden hadden met de taliban (NPO, p. 20) en dat de mensen bang waren om slecht te praten wegens hun banden met de taliban (NPO, p. 16). Bovendien, indien verzoeker, zoals hij beweert, pas na zijn interview bij de DVZ, zou hebben vernomen dat de neven van zijn vader spioneerden voor de taliban (NPO, p. 14 en 24), kan niet worden ingezien waarom hij hiervan geen melding heeft gemaakt bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, toen hij expliciet gevraagd werd of hij nog opmerkingen had m.b.t. zijn interview bij de DVZ en op de vraag of hij er alle belangrijke elementen heeft kunnen vertellen. Nochtans kon verzoeker wel opmerken dat hij bij de DVZ aangaande zijn reisroute melding had gemaakt van Duitsland en Pakistan, maar dat dit niet vermeld werd (NPO, p. 3-4). Dat verzoeker dan niet spontaan melding maakte van het zeer belangrijke element dat zijn neven eigenlijk banden hebben met de taliban, terwijl dit betrekking heeft op de kern van zijn voorgehouden vluchtrelaas, doet de geloofwaardigheid van zijn verhaal ten stelligste

ondermijnen. De commissaris-generaal oordeelde op goede gronden wat volgt: *“Vooreerst valt het op dat je op het CGVS verklaart dat de neven van jouw vader banden met de taliban hadden. Zij zouden voor hen spioneren en informatie geven over leden van de overheids- en veiligheidsdiensten, waarna deze werden vermoord (CGVS, p. 17). Op de DVZ haal je echter nergens aan dat deze neven banden hebben met de taliban en ervoor zorgden dat mensen uit de regio met linken met de overheid vermoord werden. Dit is nochtans bezwaarlijk een detail. Gevraagd waarom je dit niet hebt vermeld op de DVZ zeg je dat je ten tijde van dit interview op de DVZ niet zeker was of zij al dan niet bij de taliban zaten. Je verklaart vervolgens dat het niet ter sprake is gekomen (CGVS, p. 24). Dit kan niet overtuigen. Je verklaart immers dat het in het dorp geweten was dat deze neven voor de taliban werkten en machtig waren en dat men dan ook bang voor hen was (CGVS, p. 14, en 17). Dat je op het CGVS plots aanhaalt dat deze neven spioneerden voor de taliban waarna hun slachtoffers vermoord werden maar hier niets over zegt op de DVZ geeft jouw verklaringen een gemaakte indruk. Dit is des te opmerkelijker daar je bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS spontaan aangeeft dat je er zou hebben verteld dat je via Pakistan en Duitsland bent gereisd maar dat dit niet werd genoteerd (CGVS, p. 2). Je had geen andere opmerkingen over dit interview (CGVS, p. 3). Je wordt verder gevraagd of je alle belangrijke zaken hebt kunnen aanhalen aangaande jouw problemen tijdens dit interview waarop je bevestigend antwoordt (CGVS, p. 3). Dat je later in dit persoonlijk onderhoud dan plots dergelijke belangrijke informatie aanhaalt aangaande jouw problemen in Afghanistan maakt dat er ernstig getwijfeld kan worden aan jouw vluchtrelaas.”*

Vervolgens is de gang van zaken zoals door verzoeker geschetst, na de beweerde moord op zijn vader en zijn vrees om ook zelf vermoord te worden, uiterst opmerkelijk, waar hij aangeeft dat hij nog een week is blijven thuis wonen (NPO, p. 24-25) en ook nog naar school is blijven gaan (NPO, p. 26). Door in het verzoekschrift te herhalen dat er veel mensen hen thuis bezochten, waardoor het moeilijk was voor de neven om hem aan te vallen, komt hij niet verder dan zijn eerder gedane verklaringen te bevestigen, waarmee hij bezwaarlijk een ander licht kan werpen op de pertinente motieven van de commissaris-generaal, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt en luiden als volgt: *“Het is voorts zeer vreemd dat je verklaart dat je na de moord op jouw vader vreesde om zelf vermoord te worden door de neven van jouw vader maar dat jullie nog een week gewoon thuis hebben verbleven (CGVS, p. 24 en 25). Je zegt in dit verband dat mensen in geval van een vijandschap altijd denken dat kinderen groter kunnen worden en hen iets zouden kunnen aandoen en dat het de gewoonte is dat ze jouw zouden vermoorden (CGVS, p. 25 en 27). Gevraagd waarom jullie toch nog thuis bleven wonen, hoewel jullie dachten dat deze neven jullie iets zouden aandoen, zeg je dat die neven tijdens die week niets konden doen omdat er veel mensen op bezoek kwamen bij jullie (CGVS, p. 25). Dit is opmerkelijk. Dat jullie zich veilig zouden achten voor deze neven, voor wie de mensen en de dorpsouderen in de regio bang zijn, en die jouw vader zomaar hebben doorgeschooten na een ruzie, louter omdat jullie veel bezoek kregen, is weinig aannemelijk. Het is verder zeer opmerkelijk dat je onder deze imminente dreiging van deze neven – jullie doken uiteindelijk toch onder bij jouw oom – toch nog naar school bleef gaan, waar er uiteindelijk een ontvoeringspoging plaatsvond. Gevraagd waarom je nog naar school bleef gaan in deze omstandigheden zeg je het volgende: “ik dacht kijk ze hebben de papa gedood, maar zij zullen ons met rust laten” (CGVS, p. 26). Dit valt echter niet te rijmen met jouw verklaringen over de gewoonte in je land om de jongens in een familie te vermoorden uit vrees dat zij anders wraak zouden nemen en over jullie vrees dat deze neven jullie dan ook wilden vermoorden, en evenmin met jullie verhuis naar jouw oom. Je wordt hierop gewezen en nogmaals gevraagd waarom je nog naar school bleef gaan waarop je louter meegeeft dat je toch moeilijk de hele tijd thuis kon blijven en dat je verder moest met je leven (CGVS, p. 26). Deze verklaringen zijn weinig overtuigend.”*

Verder stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat de voorgestelde handelswijze van de neven van zijn vader ernstige vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn relaas. Immers, indien de neven verzoeker effectief wilden vermoorden en zij banden zouden hebben gehad met de taliban, waardoor de mensen bang van hen waren, is het geenszins aannemelijk dat diezelfde neven verzoeker zouden trachten te ontvoeren op school om dan simpelweg te vluchten nadat de schooldirecteur naar buiten kwam (NPO, p. 14-15). Het voorgehouden profiel van die neven valt aldus moeilijk te rijmen met hun handelswijze zoals voorgesteld door verzoeker. De Raad ziet ook niet in waarom de neven van zijn vader eerst zouden trachten verzoeker te ontvoeren, terwijl zij zijn vader, met wie zij rechtstreeks een conflict hadden, wel onmiddellijk hadden gedood. Verzoeker is evenmin in staat hiervoor een aannemelijke uitleg te geven waar hij stelt dat ze hem misschien wilden ontvoeren om hem daarna in het geheim te vermoorden nu dit niet meer dan een louter vermoeden betreft (NPO, p. 26) en op geen enkele andere gronden is gebaseerd. De motieven van de commissaris-generaal worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt: *“Verder doen jouw verklaringen over de handelswijze van de neven van je vader ernstige vragen oproepen. Zo verklaar je dat je naar school kwam en aan de school deze neven*

zag. Ze kwamen achter je aan gelopen maar omdat jij en de andere kinderen begonnen te schreeuwen en de schooldirecteur naar buiten kwam zijn je belagers meteen gevlucht (vragenlijst CGVS, vraag 5 en CGVS, p. 14, 15). Het is uiterst vreemd dat jouw ontvoerders deze school met kinderen uitkiezen als plek om jou te ontvoeren maar dan plots halsoverkop vluchten wanneer deze zelfde kinderen beginnen te schreeuwen vanwege hun ontvoeringspoging en de schooldirecteur naar buiten kwam. Gevraagd waarom ze deze plek uitkozen, en geen plek die veiliger was voor hen, zeg je dat ze niet wisten waar jullie waren en dat de school de enige plek was waar ze zouden hebben kunnen denken dat je te vinden zou zijn (CGVS, p. 26). Dit is weinig overtuigend. Zeker gezien er, naast de kinderen en de schooldirecteur, ook nog eens een politiepost dichtbij de school was gelegen (CGVS, p. 26). Je herhaalt jouw antwoord louter nogmaals wanneer opnieuw gevraagd wordt naar deze vreemde plek voor de ontvoerder om hun plannen uit te voeren (CGVS, p. 26). Dat de ontvoerders deze school zouden uitkiezen voor hun ontvoeringsplannen maar dan plotsklaps wegvluchtten voor de aanwezige kinderen en de schooldirecteur houdt maar weinig steek en doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van jouw vluchtrelaas. Het is ook vreemd dat je verklaart dat ze jou willen vermoorden, zoals het de gewoonte is in je land in dergelijke conflicten, omdat ze bang zijn dat je wraak zou nemen, maar dat ze zich louter meer problemen op de hals halen door je te trachten te ontvoeren. Gevraagd waarom ze jou wilden ontvoeren herhaal je dat ze bang waren dat je wraak zou nemen en dat je de grond zou terugnemen (CGVS, p. 26). Nogmaals gevraagd waarom ze jou dan wilden ontvoeren – iets dat hun doel toch geenszins dient, of toch minstens enkel bemoeilijkt – in plaats van je te vermoorden, geef je aan dit niet te weten en voeg je toe dat ze je misschien wilden ontvoeren om u in het geheim te vermoorden zodat de mensen hen de schuld niet konden geven (CGVS, p. 26). Dit is niet overtuigend. Het houdt maar weinig steek dat deze mannen jou plots zouden willen ontvoeren. De vaststelling dat je hier geen enkele verklaring voor weet te bieden doet verder twifelen aan jouw vluchtmotieven.”

Verzoekers verklaring dat er, tijdens zijn verblijf bij zijn oom na de ontvoeringspoging (NPO, p. 25-26) niets gebeurd is en dat zijn familie evenmin problemen heeft gekend tot twee maanden voor het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 8), niettegenstaande hij de neven voorstelt als “spionnen voor de taliban” ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn relaas ten stelligste. De Raad treedt de motieven dienaangaande van de commissaris-generaal ook integraal bij: “Het is ook vreemd dat er in de week dat je bij jouw oom woonde niets gebeurd is (CGVS, p. 25). Deze neven van jouw vader waren spionnen van de taliban die een vrouw met haar twee zonen zochten, die slechts verderop in een buurdorp – zie kaart Nangarhar – plots kwamen wonen bij jouw oom. Het kan dan ook verwacht worden dat, indien die neven je wilden vermoorden, zij jullie toch gemakkelijk zouden hebben kunnen lokaliseren bij jouw oom. Gevraagd waarom ze jullie nooit bij jouw oom zijn komen zoeken zeg je dat ze geen problemen hadden met jouw oom, dat ze niet tot bij zijn huis konden komen en dat ze je buiten ergens wilden vermoorden of ontvoeren (CGVS, p. 27). Deze vage verklaringen zijn geen overtuigende uitleg voor de vaststelling dat jullie geen problemen kenden in de week dat je bij jouw oom woonde. Je wordt dan nog gevraagd waarom ze niet tot bij jouw oom konden komen maar je kan louter meegeven dat ze toen nog geen officiële positie bekleedden (CGVS, p. 27). Deze verklaringen overtuigen niet.

Het is ook merkwaardig dat er tot enkele maanden voor jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS evenmin iets is gebeurd met je familie die nog steeds bij jouw oom woont (CGVS, p. 7 en 8). Gevraagd dit te verklaren zeg je louter dat je in het geheim was vertrokken en dat ze niet wisten waar jouw familie was (CGVS, p. 27). Dat de neven van jouw vader, die als spionnen voor de taliban werkten, tot recent nooit zouden hebben geweten dat jouw familie bij jouw oom in een dorp verderop woont is weinig aannemelijk. Je wordt erop gewezen dat die neven van jouw vader spionnen van de taliban waren en dan ook aangenomen kan worden dat zij je familie toch gemakkelijk zouden hebben kunnen lokaliseren bij je oom en nogmaals gevraagd te verklaren waarom er in al die tijd nooit iets gebeurd is – jouw broers waren volgens de gewoonten in je land toch ook een doelwit – maar je herhaalt louter dat ze niet wisten waar jouw familie woont. Gevraagd hoe deze neven van je vader na meer dan anderhalf jaar plots bij uw oom zijn uitgekomen – gedurende al die tijd lieten ze die oom blijkbaar ongemoeid – kan je louter meegeven dat “ze nu eigenlijk de info hebben dat ze eventueel daar zijn” (CGVS, p. 28). Dat ze jouw oom gedurende al die tijd met rust lieten, hoewel deze vanzelfsprekend een mogelijk onderduikadres voor jouw familie kon betekenen, en je over deze plotse problemen na meer dan anderhalf jaar louter kan zeggen dat ze plots informatie hadden dat je familie “eventueel” daar kon zijn overtuigt geenszins. Je verklaringen over deze problemen sinds je vertrek doen verdere twijfels rijzen aangaande jouw vluchtmotieven.

Je verklaart verder dat de neven van je vader nu wel weten waar je familie woont en bij hen zijn langs geweest (CGVS, p. 27). Dit gebeurde een eerste keer een tweetal maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS en een tweede keer een kleine maand later (CGVS, p. 7 en 8). Het is echter opmerkelijk dat ze na zolang jouw familie eindelijk hebben gelokaliseerd maar dat zij enkel twee keer zijn langsgekomen. Gevraagd om hierover te vertellen geef je het volgende oppervlakkige antwoord: “ze zijn binnen geweest, hebben huis gecontroleerd vonden mama en broers niet daar, en dan zijn ze gewoon

terug vertrokken" (CGVS, p. 7). Dergelijke vage verklaringen over de problemen van jouw familie nadat jouw belagers hen uiteindelijk hebben weten te benaderen zijn geenszins overtuigend. Gevraagd waarom er iets anders is gebeurd nadat ze jouw familie hebben weten vinden zeg je in dit verband dat je oom hen zei dat ze verkeerde informatie hadden wat betreft jouw moeder en broers (CGVS, p. 27). Deze oppervlakkige verklaringen doen verder twijfelen aan deze beweerde problemen met de neven van je vader.

Het is ook opmerkelijk dat de neven van je vader jouw familie hebben weten te vinden maar dat jouw moeder en broers nog altijd bij je oom wonen. Gevraagd waarom zij niet elders onderdak hebben gezocht zeg je louter dat ze geen andere keuze hadden en dat je oom hen helpt door hen af en toe ergens anders onder te brengen (CGVS, p. 28). Dat je familie nog steeds bij je oom woont, hoewel de neven van je vader hen al enkele malen daar zijn komen zoeken, en je hier louter over kan zeggen dat ze geen andere keuze hadden – u had nog andere familie – roept verdere vragen op aangaande jouw beweerde vluchtmotieven."

Dat verzoeker tenslotte geen geloofwaardige verklaringen kan geven over de moord op zijn vader en de omstandigheden waarin hij hiervan kennis heeft genomen, doet ook mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker komt er in het verzoekschrift evenmin toe de motieven dienaangaande zoals weergegeven in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen waardoor zij integraal worden overgenomen door de Raad: "Ook over de moord op jouw vader komen je verklaringen weinig doorleefd over en kunnen dan ook niet overtuigen. Zo verklaar je, onder meer tijdens jouw vrije relaas, over dit incident dat jouw vader en zijn neven in discussie geraakten, dat ze begonnen te vloeken, dat jouw vader hen geslagen had en dat ze hem vervolgens hebben doodgeschoten (CGVS, p. 14 en 23). Deze gedetailleerde informatie over hoe het er aan toe ging op het moment dat uw vader werd doodgeschoten is opvallend. Immers verklaar je dat er behalve je vader en zijn neven niemand anders aanwezig was daar (CGVS, p. 24 en 25). Mensen hadden de schoten gehoord en kwamen vervolgens toegesnel (CGVS, p. 25). Dat er niemand aanwezig was op dat moment en er pas mensen toekwamen nadat ze de schoten hadden gehoord valt moeilijk te rijmen met jouw vrije relaas waarin u vertelt dat er een discussie was begonnen tussen jouw vader en zijn neven, dat ze begonnen te vloeken, dat uw vader hen geslagen had en dat ze hem vervolgens hadden neergeschoten. Gevraagd om dit te verklaren zeg je dan dat de neven van jouw vader zelf tegen de dorpelingen hadden verteld dat je vader met hen in discussie was gegaan en hen had "aangevallen" (CGVS, p. 25). Dat je tijdens jouw vrije relaas het incident beschrijft alsof er getuigen bij waren maar later, na verschillende bijvragen hierover, blijkt dat er geen getuigen waren doet jouw verklaringen gemaakt overkomen. De loutere stelling achteraf dat de neven van je vader aan de dorpelingen hadden gezegd dat er een discussie was en dat je vader hen had "aangevallen" kan deze vaststelling niet meer rechttrekken.

Dit blijkt des te meer wanneer gevraagd wordt van wie jullie uiteindelijk deze informatie hebben. Gevraagd hoe jouw moeder – van wie jij het hoorde (CGVS, p. 14) – deze informatie over het verloop van dit incident te weten kwam zegt u: "de dorpelingen". Gevraagd wie je daar precies mee bedoelt kan je echter geen bijkomende informatie geven en zeg je louter dat je moeder dit niet heeft gezegd maar dat het verschillende mensen van je dorp waren (CGVS, p. 25). Dat je geen enkele informatie kan geven over wie jullie op de hoogte bracht van de gebeurtenissen op het veld waarbij jouw vader neergeschoten werd komt weinig doorleefd over. Er kan immers verwacht worden dat je hier voldoende interesse naar zou tonen, en toch zou hebben gevraagd en je zou hebben geïnformeerd bij je moeder over alles dat er is gebeurd en alles dat ze wist. Je loutere stelling dat je moeder niet zou hebben gezegd wie haar op de hoogte bracht is niet overtuigend.

Jouw verklaringen over het ontstaan en verloop van dit grondconflict zijn voorts ook vaag en weinig overtuigend. Je verklaart dat er al die jaren nooit iets met die grond in Katasang gedaan werd (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom niemand iets met die grond deed zeg je: "Die grond lag daar gewoon, ik weet niet waarom, omdat we beiden veel grond hadden". Plots wilde je vader de grond dan toch gebruiken (CGVS, p. 19). Wanneer u echter opnieuw gevraagd wordt waarom niemand die grond wilde gebruiken in de jaren daarvoor – opeens besliste jouw vader deze toch maar te gebruiken – zeg je dan plots dat die dichtbij een berg lagen en moeilijk te irrigeren was. Er werd een kanaal aangelegd waardoor die grond plots wel kon worden verbouwd (CGVS, p. 19). Dat je eerst verklaart niet te weten waarom deze grond al die jaren ongebruikt was maar later plots wel een specifieke verklaring hiervoor geeft komt weinig consistent of doorleefd over. Gezien deze grond de reden is van jouw vertrek uit Afghanistan en van de moord op jouw vader kan verwacht worden dat je consistente verklaringen over deze grond aflegt.

In dit verband is het ook opmerkelijk dat je eerst verklaart dat de neven van jouw vader geen plannen hadden met deze grond maar dat dit niet wilde zeggen dat ze die grond zomaar aan iemand anders zouden geven (CGVS, p. 21). Later in jouw antwoord op dezelfde vraag zeg je dan weer plots dat ze van plan waren een huis te bouwen op dat stuk grond (CGVS, p. 21). Door deze plannen voor dat huis was de discussie over de grond, die jouw vader zelf wilde verbouwen, zelfs begonnen (CGVS, p. 21). Ook deze verklaringen komen maar weinig consistent over.

Het is voorts opmerkelijk dat jouw vader dit conflict zo op de spits dreef. Immers verklaar je dat hij die grond niet nodig had om hij genoeg eigen gronden had – hij had reeds elf velden (CGVS, p. 12 en 19). Het kanaal waardoor de grond bewerkbaar werd was ook al lange tijd voor uw vertrek gebouwd – in informatie wordt melding gemaakt van een kanaal in Kuz Kunar, dat gebouwd werd door de Japanner Nakamura, en dat dateert van 2010 (CGVS, p. 19). Dat jouw vader kort voor uw vertrek plots dit conflict met deze mannen begint en blijft doordrijven is dan ook opvallend, zeker gezien deze mannen spionnen van de taliban waren die betrokken waren bij moorden op verschillende mensen in de regio (CGVS, p. 17). Ook de dorpsouderen durfden zich tijdens de jirga niet tegen deze neven uit te uitspreken uit vrees voor represailles. Zij zeiden dat ze vermoord zouden kunnen worden indien ze jullie kant zouden kiezen (CGVS, p. 14 en 20). Gevraagd waarom je vader dat stuk grond, gezien de omstandigheden, dan niet gewoon liet voor wat het was zeg je dat gronden belangrijk zijn in uw land (CGVS, p. 24). Hoewel dit zeker kan aangenomen worden verklaart dit niet waarom jouw vader zijn leven riskeerde voor een stuk grond dat hij nooit eerder had bewerkt en ook niet nodig had. Je wordt nogmaals gevraagd dit te verklaren maar je geeft geen bijkomende informatie en kan louter herhalen dat je vader altijd met zijn andere gronden bezig was, dat hij dan die grond in Katasang kon bewerken – door dat nieuwe kanaal – en dat het zijn recht was (CGVS, p. 24). Deze verklaringen over waarom je vader zijn leven riskeerde voor dat stuk grond dat hij voordien nooit nodig had zijn maar weinig overtuigend.

Gevraagd wat zijn plan dan was om ernstige problemen te vermijden indien hij deze machtige talibanspionnen zou blijven tegenwerken zeg je dat hij het niet had verwacht dat ze hem zouden vermoorden. Nogmaals erop gewezen dat hij toch ernstige problemen kon verwachten indien hij deze machtige mannen zou blijven dwarsbomen en gevraagd wat je vader dan precies van plan was om dergelijke problemen te vermijden antwoord je louter dat het zijn goed recht was en dat hij gewoon wilde blijven proberen tot hij zijn recht zou krijgen (CGVS, p. 23). Dit is maar weinig overtuigend. Temeer daar je ook niets concreet kan zeggen over hoe hij zijn recht zou proberen te verkrijgen. Immers wilden de dorpsouderen hem niet helpen. Ook de overheid gaf te kennen hem niet te kunnen helpen (CGVS, p. 14). Je wordt gevraagd wat je vader dan nog van plan was met betrekking tot deze grond maar je kan slechts meegeven dat hij in discussie is gegaan en een van een slag heeft gegeven waarna hij vermoord werd (CGVS, p. 23). Nogmaals erop gewezen dat niemand hem wilde helpen en gevraagd wat hij dan zou doen om de grond in handen te krijgen zeg je louter dat hij het niet heeft gezegd en voegt vaagweg toe: “volgens mij was hij van plan om voor zijn grond te vechten om zijn deel te krijgen maar het was van het begin al misgelopen en hadden papa gedood” (CGVS, p. 23). Nogmaals gevraagd op welke manier jouw vader dit stuk grond nog in handen zou trachten te verkrijgen zeg je: “gewoon blijven zeggen het is mijn grond, ik wil het niet aan u geven” en “gewoon op zijn eigen die gronden nemen” (CGVS, p. 23). Dat je hier niets concreet over weet te zeggen komt maar weinig doorleefd of overtuigend over.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat je dit grondconflict met de neven van je vader niet aannemelijk kan maken.”

Dat hij op het moment van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit Afghanistan slechts vijftien jaar was, kan geen vergoelijking vormen voor de - door de commissaris-generaal overigens terecht - vastgestelde vaagheden en weinig overtuigende verklaringen. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan op welke wijze zijn leeftijd hem zou hebben verhinderd bepaalde vragen die hem gesteld werden door de protection officer te beantwoorden.

Vervolgens merkt de Raad op dat verzoekers uitleg in het verzoekschrift over de manier waarop een eigendom verworven kan worden en de verwijzing naar artikel 18 van de wet “on land management affairs” niet meer dan een *post-factum* uitleg betreft die bovendien louter en alleen algemene informatie betreft en geen invloed kan hebben op de concrete verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud en zoals *supra* besproken. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, blijven dan ook gehandhaafd en worden integraal overgenomen.

Waar verzoeker nog opmerkt dat er geen rekening werd gehouden met de audioberichten en de transcripties hiervan, oordeelt de Raad dat, hoewel hieromtrent inderdaad niet gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, die documenten geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van verzoekers beschermingsverzoek. De bewijswaarde ervan is zeer relatief dan wel onbestaande nu zij door eender wie, eender waar en eender wanneer kunnen zijn ingesproken en gemakkelijk in scene kunnen worden gezet. Bovendien bevatten zij geen enkele informatie over het grondconflict dat volgens verzoeker de aanleiding heeft gevormd voor zijn vlucht uit zijn herkomstland. Dat de persoon, die de berichten zou hebben ingesproken, bang zou hebben voor de taliban omdat de vijanden van de vader van de persoon aan wie de berichten gericht zijn, bij de taliban zijn gegaan, laat niet toe bovenstaande beoordeling te

doen ombuigen, nu dit, zelfs afgezien van de zeer beperkte dan wel onbestaande bewijswaarde, *in concreto* inhoudelijk niets toe te voegen heeft aan verzoekers vluchtrelaas.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.3.4. Waar verzoeker zich beroept op zijn vrees bij terugkeer wegens zijn verwestering en de commissaris-generaal middels de bestreden beslissing oordeelt dat verzoeker niet getuigt van een dermate verwestering en van een volledige vervreemding van de Afghaanse maatschappij, maakt de Raad, op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, de volgende analyse.

4.3.4.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.3.4.2. Met de loutere verwijzing naar zijn verblijf sedert februari 2021 in België en zijn minderjarigheid bij aankomst in België maakt verzoeker, thans zeventien jaar, zijn beweerde verwestering of dat hij als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa geenszins concreet aannemelijk. Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in België hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker sedert de leeftijd van tien jaar in Afghanistan school heeft gelopen (NPO, p. 10) en op veertienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien biedt verzoeker geen zicht op zijn familiaal netwerk in Afghanistan. Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing maakt verzoeker de omstandigheden van zijn vaders dood alsook het feit dat hij effectief vermoord werd niet aannemelijk en kan de Raad uit de stukken die gevoegd worden bij de aanvullende nota evenmin afleiden dat verzoekers moeder zou zijn gestorven, zoals hij beweert. De geluidsopnamen, waaromtrent de commissaris-generaal inderdaad niet heeft gemotiveerd, tonen de dood van zijn moeder op geen enkele wijze aan, waardoor de inhoud ervan geenszins kan worden aangewend om aan te tonen dat verzoekers ouders beiden zouden zijn overleden. Bovendien kan de authenticiteit van wat wordt neergeschreven in de transcripten niet op zijn waarachtigheid worden gecontroleerd daar dergelijke berichten in scene kunnen zijn gezet en gemakkelijk manipuleerbaar zijn, waardoor hun bewijswaarde alleszins zeer gering, dan wel onbestaande is (zoals ook reeds geoordeeld *supra*). Gelet op voorgaande kan de Raad niet zonder meer aannemen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Dat verzoeker ter terechtzitting uiteenzet dat hij in België schoolloopt, de opleiding ‘restaurant’ volgt en voetbal speelt, is lovenswaardig, maar acht de Raad op zich niet voldoende om aan te nemen dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Het louter verwijzen naar scholing volstaat daartoe niet. Verzoeker legt geen enkele stukken neer op basis waarvan de Raad een objectieve toetsing van de voorgehouden verwestering kan doorvoeren. Evenmin reikt verzoeker elementen aan waaruit blijkt dat hij zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift aldus tot blote beweringen, die in hun geheel niet gestaafd worden. Hij maakt aldus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch

als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. De Raad kan ten overvloede nog aanvullen dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levens- en kledingstijl in beginsel geen afdoende reden is om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uiting vorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, waartoe hij in gebreke blijft.

Uit de voorliggende elementen blijkt geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad erkent dat verzoeker op heden nog maar zeventien jaar oud is en op veertienjarige leeftijd zijn land is ontvlucht, doch dient evenzeer vast te stellen en te herhalen dat er geen elementen of documenten voorhanden zijn of worden aangereikt waaruit de Raad kan afleiden dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij, zoals vormgegeven door de taliban. Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals weergegeven op blz. 10-13 van zijn verzoekschrift en zoals weergegeven in de inventaris van zijn verzoekschrift, kan voorgaande analyse niet doen ombuigen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

In zoverre verzoeker nog zou doelen op "het schrikbewind" van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

4.3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

De door verzoeker aangebrachte informatie met betrekking tot de humanitaire en economische crisis in Afghanistan en zijn betoog ter zake kan niet tot een andere conclusie leiden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

4.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15,

c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker beweert afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023. Verzoeker brengt geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico verbonden aan het willekeurig geweld in zijn beweerde regio van herkomst verhogen, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

4.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO